

mgyc.com

Chronicle of A Death Foretold
Gabriel García Marquez

ဂေဘရီယယ် ဂါစီယာမားကွတ်စ်
မရုဏအိပ်မက်
တစ်ခု၏မှတ်တမ်း

မြသန်းတင့်
ဘာသာပြန်သည်

စတုတ္ထအကြိမ်

mgyc.com

လက်တင်အမေရိက၌
 အနုပညာသည် ဘဝနှင့် မတူဘဲ
 ဘဝသည် အနုပညာနှင့် တူနေသည်။
 အနုပညာသည် ဘဝကို သရုပ်ဖော်ခြင်းမပြုဘဲ
 ဘဝသည် အနုပညာကို
 သရုပ်ဖော်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

ပစ္စလက်သရုပ်မှန်ဝါဒ
 ဆိုသည်မှာ အခြားမဟုတ်
 ဆန်းကြယ်သော စိတ်ကူးနှင့်
 အစစ်အမှန်တို့ကို
 တမင်အားထုတ်ခြင်းမရှိဘဲ
 သဘာဝကျကျပေါင်းစပ်ထားသည့်
 ဟန်ဖြစ်သည်။

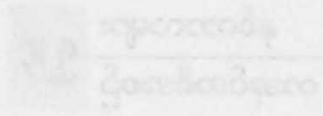
နှစ်ကာလများ
စာအုပ်အစီအစဉ် ၅၂၄

မရဏအိပ်မက်
တစ်ခု၏မှတ်တမ်း
မြသန်းတင့်

Chronicle of A Death Foretold
Gabriel García Márquez

အမှတ် ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊
အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၀၁ ၈၂၅၅၉၄၈၊ ၀၉ ၇၄၀ ၉၇ ၉၃၉၃။

ဝိဂမပိဋိဒဏ္ဍာရမ : ဝိလဝိဝမုစိဓုဝိလ ဒိလးနိလမြ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

မရဏအိပ်မက်တစ်ခု၏ မှတ်တမ်း

မြသန်းတင့်

ပထမအကြိမ်၊ စက်တင်ဘာ ၁၉၉၈ (ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်)။

ဒုတိယအကြိမ်၊ အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၀၅၊ (အောင်ပင်လယ်စာပေ)။

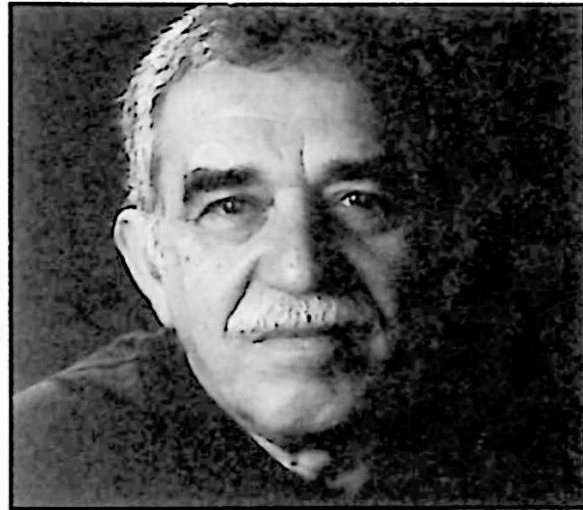
တတိယအကြိမ်၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၁၅ (နှစ်ကာလများ စာပေ)။

စတုတ္ထအကြိမ်၊ နိုဝင်ဘာဘာ၊ ၂၀၂၅။

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

တန်ဖိုး - ၇၅၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ ဦးစိန်ဝင်း၊ နှစ်ကာလများ စာပေ (၀၀၇၄၄)၊ ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊
အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ အတွင်းနှင့် အဖုံးပုံနှိပ် ဦးအေးဝင်း၊ အေးကမ္ဘာ
ပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၂၉၀)၊ အမှတ် ၄၆၊ ၄၆လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ မျက်နှာဖုံး
သည်မော်နိုင်၊ ကွန်ပျူတာစာစီ သရဖီ။

ဂေဘရီယယ် ဂါစီယာ မားကွက်န် (၁၉၂၇ - ၂၀၁၄)

ကိုလံဘီယာနိုင်ငံ၊ အရာကာတကာမြို့တွင် ၁၉၂၇ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၆ ရက်၌ မွေးသည်။ ငယ်မည် ဂေဘရီယယ် ဂျိုဆေဒီလာ ကွန်ကော ဒီးယား ဖြစ်သည်။

အခြေခံနှင့် အလယ်တန်းပညာများကို ဘာရန်ကွီးလာနှင့် ဇစ်ပါ ကွီရိုရို ဒေသဆိုင်ရာ ကျောင်းများတွင် သင်ယူခဲ့သည်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် ဘိုဂိုတာ အမျိုးသားတက္ကသိုလ်နှင့် ကာတာဂျီးနား တက္ကသိုလ်တို့တွင် ဥပဒေပညာနှင့် သတင်းစာပညာ သင်ယူခဲ့သည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် သတင်းစာဆရာအဖြစ် အသက်မွေးသည်။ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် နောက်ပိုင်း တွင် ဘိုဂိုတာ နေ့စဉ်သတင်းစာ El Espectador ၏ နိုင်ငံခြား သတင်း ထောက်အဖြစ် ရောမနှင့် ပါရီတွင် အမှုထမ်းသည်။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် ကာရာကက်၌ သတင်းစာဆရာအဖြစ် ရပ်တည်ပြီး မာစီဒက်စ် ဘာချာ ပါတီနှင့် လက်ထပ်သည်။ ၁၉၅၉-၆၁ အထိ ကျူးဘား သတင်းအေဂျင်စီ အတွက် ကိုလံဘီယာ၊ ဟာဗားနား၊ နယူးယော့စီးတီးတွင် တာဝန်ယူ

သည်။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် မက္ကဆီကိုစီးတီး၌ ဇာတ်ညွှန်းရေးသမား၊ သတင်းစာဆရာ၊ ဂျာနယ်ထုတ်ဝေသူ ဖြစ်လာသည်။ ၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် ဘာစီလိုနာသို့ ပြောင်းရွှေ့သည်။ ၁၉၈၁ ခုနှစ်က စ၍ မက္ကဆီကိုတွင် အခြေချသည်။

၁၉၄၀ ပြည့်နှစ် နှောင်းပိုင်းတွင် ဝတ္ထုတိုများ စတင်ရေးသားသည်။ The Third Resignation မှာ သူ့အသက် ၁၉ နှစ်အရွယ် ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် ပုံနှိပ်ခဲ့သည့် ရှေးဦးလက်ရာ ဝတ္ထုတို ဖြစ်သည်။ ရေးသားပြီးသည့် ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များမှာ Eyes of a Blue Dog (1947), Leaf Storm (1955), No One Writes to the Colonel (1958), In Evil Hour (1962), Big Mama's Funeral (1962), One Hundred Years of Solitude (1967), Innocent Erendira and Other Stories (1972), The Autumn of The Patriach (1975), Love in the Time of Cholera (1985), The General in His Labyrinth (1989), Collected Stories (1991), Strange Pilgrims Stories (1992), Of Love and Other Demons (1994) တို့ ဖြစ်ကြသည်။ တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်အပေါ် အခြေပြု၍ သတင်းစာ အရေးအသားသစ် ပုံစံဖြင့် Chronicle of a Death Foretold (1981), The Story of a Shipwrecked Sailor (1986), Clandestine in Chile (1987), News of a Kidnapping (1996) တို့ကိုလည်း ရေးသားခဲ့သည်။ The Story of a Castaway (1970) နှင့် When I was Happy and Undocumented (1973) တို့မှာ သတင်းဆောင်းပါးပေါင်းချုပ် အုပ်တွဲများဖြစ်၍ La navlela en America Latina (1968) မှာ ပီရူး စာရေးဆရာ မာရီယို ဗားဂက်စ်လျိုင်ဇာနှင့် ပူးတွဲရေးခဲ့သည့် စာပေဝေဖန်ရေးကျမ်း ဖြစ်သည်။

လက်တင်အမေရိက စာပေသမိုင်းတွင် ပဉ္စလက် သရုပ်မှန်ဝါဒ လှုပ်ရှားမှုကို တစ်ဆင့်မြှင့်၍ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဦးဆောင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ၁၉၈၂ ခုနှစ်တွင် စာပေနိုဘယ်ဆု ရရှိပြီး ဧပြီ ၁၇၊ ၂၀၁၄ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်သည်။

ပန်းချီ - လွင်ကိုထိုက်

မြသန်းတင့် (၁၉၂၉-၁၉၉၈)

ပခုက္ကူခရိုင်၊ မြိုင်မြို့တွင် အဖ ဦးပေါတင့်၊ အမိ ဒေါ်လှိုင်တို့မှ ၁၉၂၉ ခုနှစ်၊ မေ ၂၃ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့၌ မွေးဖွားသည်။ အမည်ရင်းမှာ ဦးမြသန်း ဖြစ်သည်။

မြိုင်မြို့ တိုင်းရင်းမြန်မာ အထက်တန်းကျောင်းနှင့် ပခုက္ကူမြို့၊ မြန်မာ-အင်္ဂလိပ် ဗုဒ္ဓဘာသာ အထက်တန်းကျောင်းတို့တွင် ပညာသင်ခဲ့သည်။ ပဉ္စမတန်း (၁၉၄၁)၊ တက္ကသိုလ်ဝင် စာမေးပွဲ (၁၉၄၇)၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်သည်။ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ (၁၉၅၄)၊ ဥပဒေဘွဲ့ (၁၉၅၆) ရရှိခဲ့သည်။

အာရှလူငယ်အဖွဲ့ (၁၉၄၃)၊ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး မြေအောက်လှုပ်ရှားမှု (၁၉၄၄-၄၅)၊ မန္တလေးခရိုင် အထက်မြန်မာပြည် ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်နှင့် မြင်းခြံခရိုင် အလုပ်သမားသမဂ္ဂနှင့် လယ်သမားသမဂ္ဂတို့တွင် အလုပ်အမှုဆောင် (၁၉၄၅-၄၇)၊ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး ကွန်ဂရက် (မြန်မာနိုင်ငံ) အလုပ်အမှုဆောင် (၁၉၅၂)၊ ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး ဗဟိုကော်မတီ

အတွင်းရေးမှူး (၁၉၅၅)၊ ပြည်သူ့တိုးတက်ရေးပါတီ ပေါ်လစ်ဗျူရီ အဖွဲ့ဝင်၊ ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး အဖွဲ့ဝင်နှင့် ပြည်သူ့ကော်မတီဝင် (၁၉၆၃) အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သည်။ စာပေသစ်မဂ္ဂဇင်း ဦးဆောင်ထုတ်ဝေသူ တစ်ဦး (၁၉၅၀)၊ စာပေမဂ္ဂဇင်း တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာ၊ ပြည်တော်သစ် ဂျာနယ် အယ်ဒီတာချုပ်နှင့် တိုးတက်ရေးသတင်းစာ နိုင်ငံခြားရေး အယ်ဒီ တာ (၁၉၅၂)၊ စာရေးဆရာသမဂ္ဂ အမှုဆောင် (၁၉၆၂) အဖြစ် တာဝန် ယူခဲ့သည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ် တာရာမဂ္ဂဇင်း အတွဲ ၃၊ အမှတ် ၂၁ တွင် ပါရှိသည့် 'ဒုက္ခသည်'သည် ပထမ ပုံနှိပ်ဝတ္ထုတို ဖြစ်သည်။ ကလောင်အမည်ခွဲ များစွာ သုံး၍ စာမျိုးစုံကို ပင်ကိုရေး၊ ဘာသာပြန်၊ အမှီး ပုံစံများဖြင့် စာအုပ်ပေါင်း ၁၀၀ ခန့် ပြုစုခဲ့သည်။ ထင်ရှားသော စာအုပ်အချို့မှာ မေတ္တာအသချေ (၁၉၅၃)၊ လိုက်ခဲ့တော့ မြန်နွာ (၁၉၆၀)၊ ဓားတောင်ကို ကျော်၍ မီးပင်လယ်ကို ဖြတ်မည် (၁၉၇၃)၊ ကျွန်တော် ဆက်၍ ရေးချင် သော ဝတ္ထုများ (၁၉၇၄)၊ မှော်ရုံတောမှာ မောလှပြီ (၁၉၇၈)၊ ပါရီ ကျဆုံး ခန်း (၁၉၈၂)၊ ရေပွက်ပမာ (၁၉၈၉)၊ ခေတ်ပေါ် နိုင်ငံတကာ ကဗျာရှည် သုံးပုဒ် (၁၉၉၁)၊ နှစ်ဆယ်ရာစု နိုင်ငံရပ်ခြား ကဗျာများ (၁၉၉၃) တို့ ဖြစ်ကြသည်။ အမျိုးသားစာပေ ဘာသာပြန်ဆုရ စာအုပ်များမှာ စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး (၁၉၇၂)၊ လေရူးသုန်သုန် (၁၉၇၈)၊ ခန်းဆောင်နီ အိပ်မက် (၁၉၈၈)၊ သုခမြို့တော် (၁၉၉၂)၊ အချစ်မိုးကောင်းကင် (၁၉၉၅) တို့ ဖြစ်ကြသည်။

မြသန်းတင့် ကလောင်အမည်အပြင် မြသန်း၊ မောင်သစ်တည်၊ စောယွမ်း၊ ထက်အောင်၊ မေမေလှိုင်၊ မင်းနန္ဒာ၊ ရဲအောင်ဇေ၊ အုတ်လှငယ်၊ ဇောတိက စသည်တို့ကိုလည်း အသုံးပြုသည်။

၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၈ ရက်တွင် ကွယ်လွန်သည်။

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ မေလ၏ နေ့တစ်နေ့၌ နိဘယ်ဆုရ ကိုလံဘီယာ အမျိုးသား စာရေးဆရာကြီး ဂောရီယယ် ဂါစီယာမားကွက်ဇ် အိမ်မှ တယ်လီဖုန်း ခေါင်းလောင်းသံသည် ဆူညံစွာ မြည်လာ၏။ တယ်လီဖုန်း ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည့်အခါတွင် သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။

ထိုမိတ်ဆွေသည် တစ်ခါတုန်းက သူ့ဇနီး ပြန်ပေးဆွဲခံရပုံကို ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ ထိုပြန်ပေးဆွဲမှုသည် ဆူညံသောင်းကျန်းသော မူးယစ်ဆေး ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ပတ်သက်နေ၏။ ထိုအကြောင်းကို မားကွက်ဇ်က မှတ်တမ်းသဘောဖြင့် စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးခဲ့သည်။ သူ့စာအုပ်အမည်မှာ 'ပြန်ပေးဆွဲမှုသတင်း'ဆိုသည့် စာအုပ် ဖြစ်သည်။ မားကွက်ဇ်သည် ထိုစာအုပ်ကို ရေးပြီး နောက်ဆုံးပရိတ်များကို ထုတ်ဝေသူထံ ပို့ပြီးခါစ ရှိသေး၏။

ယခု ထိုမိတ်ဆွေသည် နောက်ထပ် ပြန်ပေးဆွဲမှု သတင်းတစ်ခု အကြောင်းကို ပြောပြနေပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ် ပြန်ပေးဆွဲမှုမှာ သူ့ဇနီး

မဟုတ်ပါ။ ကိုလံဘီယာနိုင်ငံ သမ္မတဟောင်း ဆီဇာဂါဗီးရီးယား၏ ညီကို ပြန်ပေး ဆွဲသွားသည့်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။

ပြန်ပေးဆွဲသည့် လူဆိုးများက သတင်းစာတိုက်များသို့ ထုတ်ပြန် သည့် ကြေညာချက်ထဲတွင် ဂါစီယာမားကွက်၏ကို နိုင်ငံတော် သမ္မတ တင်မြှောက်လိုသည်ဟု ဖော်ပြထားကြောင်းဖြင့် သူ့မိတ်ဆွေက ပြောပြ သည်။

မားကွက်၏သည် တယ်လီဖုန်းကို ချကာ အိပ်ရာထဲတွင် ထိုင်ပြီး တွေးနေသည်။ အဖြစ်အပျက်များသည် သူ့ဝတ္ထုထဲက အဖြစ်အပျက် များနှင့် တူနေသည်။ လက်တင်အမေရိက၌ အနုပညာသည် ဘဝနှင့် မတူဘဲ ဘဝသည် အနုပညာနှင့် တူနေသည်။ အနုပညာသည် ဘဝကို သရုပ်ဖော်ခြင်းမပြုဘဲ ဘဝသည် အနုပညာကို သရုပ်ဖော်သကဲ့သို့ ဖြစ် နေသည်။

သူ၏ 'အထီးကျန် နှစ်တစ်ရာ'၊ 'အဖသခင်၏ ဆောင်းဦး' ဆိုသည့် ဝတ္ထုများတွင် ရေးခြယ်ပြသည့် စိတ်ကူးရုပ်ပုံ ရှုခင်းလိုပင် မားကွက်၏ ဘဝသည် နိုင်ငံရေးနှင့် စကားပြေ ရောထွေး ယှက်လိမ်နေသည့်ဘဝ ဖြစ်သည်။ ထိုဘဝတွင် အလွမ်းနှင့် အသောသည် အတူယှဉ်တွဲ တည်ရှိ နေကြသည်။ အမှန်သည် စိတ်ကူးထက် ဆန်းကြယ်နေတတ်သည်။ ပြန် ပေးဆွဲသည့် လူဆိုးများက ဂါဘို (သူ့ကို ကိုလံဘီယာ လူထုက ဤသို့ ခေါ်သည်) အား သမ္မတ တင်ရန် တောင်းဆိုခြင်းသည် ကမ္ဘာကြီးအဖို့ ထူးဆန်းကောင်း ထူးဆန်းနေမည် ဖြစ်သော်လည်း ကိုလံဘီယာနိုင်ငံ အဖို့ကား အဆန်း မဟုတ်ပါ။ ဂါဘိုသည် သူတို့နိုင်ငံတွင် အမျိုးသား ရတနာတစ်ပါး ဖြစ်နေပါသည်။ အသက် ၆၉ နှစ်ရှိ ဂါစီယာမားကွက်၏ သည် ရသဖန်တီးမှုနှင့် လက်ဝဲအယူအဆများကို ကိုင်စွဲကာ ဩဇာကြီးသူ တစ်ဦး ဖြစ်မြဲ ဖြစ်နေသေးကြောင်းကို ထိုအဖြစ်အပျက်က သက်သေထူ နေသည်။ လူထုက ဂါစီယာမားကွက်၏ ဘာပြောမလဲဟု စောင့်နေကြ သည်။ မားကွက်၏က သူတို့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ပယ်ချလိုက်ပြီး 'ခင်ဗျားတို့ လက်နက်တွေကို မြေကြီးထဲ မြှုပ်ပစ်လိုက်ပါ။ မျက်နှာဖုံးအစွပ်တွေကို

ဖယ်ပစ်လိုက်ပါ။ ထွက်လာပြီး ခင်ဗျားတို့ အတွေးအခေါ်တွေကို ပြောပြ စမ်းပါ။ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ ဥပဒေတစ်ခု အောက်မှာတော့ ဖြစ်ရမှာပေါ့' မားကွက်ဇိက ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် ပြောခဲ့သည်။

ကိုလံဘီယာ ကြေးနန်းစာရေးတစ်ယောက်၏သား ဖြစ်သည့် ဂါစီယာမားကွက်ဇိကသည် သူ၏ ပဉ္စလက်သရုပ်မှန်ဝါဒဖြင့် လက်တင် အမေရိက၏ အသံကို ရှင်းလင်းစွာ ဖော်ပြခဲ့သည်။ ပဉ္စလက် သရုပ်မှန် ဝါဒ ဆိုသည်မှာ အခြားမဟုတ်။ ဆန်းကြယ်သော စိတ်ကူးနှင့် အစစ် အမှန်တို့ကို တမင်အားထုတ်ခြင်း မရှိဘဲ သဘာဝကျကျ ပေါင်းစပ်ထား သည့်ဟန် ဖြစ်သည်။

၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေသည့် 'အထီးကျန် နှစ်တစ်ရာ'သည် ဘာသာပေါင်း ၃၀ သို့ ပြန်ဆိုပြီးဖြစ်ကာ စောင်ရေ သန်း ၂၀ ကျော် ရောင်းခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုကြောင့်ပင် သူသည် စာပေနိဘယ်ဆု ချီးမြှင့်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ သူ့စာဖတ်ပရိသတ်များသည် ဥရောပ၊ အာဖရိက၊ အာရှနှင့် အရှေ့အလယ်ပိုင်းဒေသတို့ အထိ ကမ္ဘာအနှံ့တွင် ရှိနေသည်။ 'အာရပ်ကမ္ဘာလောက မှာတော့ မားကွက်ဇိဟာ ပေါ်ပြူလာအဖြစ်ဆုံး စာရေးဆရာပဲ'ဟု လက်ဘနွန် ထုတ်ဝေသူတစ်ဦးက ပြောသည်။

သို့ရာတွင် စာပေဝေဖန်ရေးဆရာတို့ အဆိုအရ မားကွက်ဇိ၏ စိတ်ကူးဆန်းကြယ်သည် မြေကြီးနှင့် ပို၍နီးစပ်လာကာ သရုပ်မှန်ဝါဒက ကဲလာပြီး ပဉ္စလက်က နည်းလာသည်ဟု ဆိုကြသည်။ မားကွက်ဇိသည် ယခုတိုင် စာတွေကို တသွင်သွင် ရေးဆဲ ဖြစ်သည်။ 'စာမရေးရရင် ကျွန်တော် သေသွားမှာဗျ'ဟု သူက ပြောသည်။ ဝတ္ထုဆရာ မားကွက်ဇိ ၏ ရည်မှန်းချက်သည် မြင့်မားပါသည်။ သူသည် လက်တင်အမေရိက တိုက်ကြီးကို နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုတို့အရ ပေါင်းစည်းသော အစုအဝေးကြီးတစ်ခု ဖြစ်စေချင်သည်။ လက်တင်အမေရိကတိုက်သည် သမိုင်းဦးကတည်းက အတွင်းကွဲပြဲမှုများဖြင့် အစည်းပြေနေသော တိုက် ကြီး မဟုတ်လော။ ၁၉ ရာစုနှစ် အစတုန်းက လက်တင်အမေရိက ခေါင်း ဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သည့် ဆီမွန်ဘိုလီဗားသည် လက်တင်အမေရိကတိုက်

ကြီးကို စည်းလုံးညီညွတ်အောင် လုပ်ရန် အားထုတ်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။ မားကွက်ဇံသည် ဘိုလီဗားအကြောင်းကို သူ၏ ထင်ရှားသည့် 'ဝင်္ကံပါထဲက ဗိုလ်ချုပ်' ဆိုသည့် ဝတ္ထုထဲတွင် အကျယ်ရေးခဲ့သည်။

'ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ဘိုလီဗားရဲ့ အယူအဆကို အကြိုက်ဆုံးပဲဗျ။ သူ့အယူအဆက ဘာလဲ။ လက်တင်အမေရိကတိုက်ကြီး စည်းလုံးညီညွတ်ရေးပဲ၊ ဒီလို အယူအဆမျိုးအတွက်ဆိုရင် အသေခံရဲပါတယ်'ဟု သူက ပြောသည်။

သူ စာရေးပုံကို နယူးစိစိမ် သတင်းထောက်အား ဤသို့ ပြောပြခဲ့သည်။

'မနက်တိုင်း ၅ နာရီဆိုရင် အိပ်ရာက နိုးတယ်။ ဘယ်အချိန်ပဲ အိပ်အိပ်၊ ၅ နာရီမှာတော့ နိုးတာပဲ။ ပြီးတော့ စောစော အိပ်ဖြစ်အောင် လည်း ကြိုးစားတယ်လေ။ ကျွန်တော့်အဖို့ ၄ နာရီလောက် အိပ်ရင် လုံလောက်နေတာပါပဲ။ ကျွန်တော့်အိပ်ရာဘေးက စားပွဲပေါ်မှာ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ အကုန်တင်ထားတယ်။ စာဖတ်တယ်။ လုပ်စရာ ရှိတာကို လုပ်တယ်။ စာတမ်းတို့ ဘာတို့ ရေးတယ်။ အိပ်ရာက ထလို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုအချိန်မှာ အိပ်ရာထဲက ထရတာဟာ သိပ်ပျင်းစရာကောင်းတယ်ဗျာ။ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတယ်။ အဝတ်အစားတွေ လဲပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်ရမှာကလည်း ပိုပြီးတောင် အထီးကျန်နိုင်သေးတယ်။ မနက် ၇ နာရီဆိုရင် သတင်းစာတွေ ဖတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းစီးလောက်ပဲ ဖတ်တာပါ။ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေတွေက သတင်းစာဆရာတွေ မဟုတ်လား။ သူတို့နဲ့ တစ်နေ့လုံး စကားပြောပြီးသားဆိုတော့ သူတို့ တစ်တွေ ဘာရေးမလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိပြီးသားလေ။ ၈ နာရီ၊ ၉ နာရီလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ရောက်နေပြီ။

'ကာလဝမ်းရောဂါဖြစ်ချိန် အချစ်' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထု ပထမအခန်းကတည်းက ကျွန်တော် ကွန်ပျူတာနဲ့ စာရေးတယ်။ အဲဒီ မတိုင်ခင်တုန်းကတော့ ကျွန်တော့်နှုန်းက ခုနစ်နှစ်မှ တစ်အုပ် ရယ်။ ကွန်ပျူတာနဲ့ ရိုက်လိုက်တော့ ၃ နှစ်မှာ တစ်အုပ် ထွက်လာတယ်။ လူလည်း သက်သာ

တယ်၊ လက်နှိပ်စက်နဲ့ ရိုက်တုန်းကတော့ မနက် ၈ နာရီကနေ ညနေ ၂ နာရီ၊ ၃ နာရီအထိဆိုတော့ ကျွန်တော့်ခါးကို ထိတာပေါ့။

‘ခု ကျွန်တော် နောက်ဆုံးရေးတဲ့ ‘ပြန်ပေးဆွဲမှုသတင်း’ ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကတော့ ဝတ္ထု မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဝတ္ထုမဟုတ်တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ရေးချင်နေတာ ကြာလှပြီ။ သတင်းပို့ချက်အပေါ်မှာ တည်ပြီး ရေးတဲ့ စာအုပ်မျိုး ဆိုပါတော့။ ကျွန်တော်က သတင်းထောက်ဘဝက လာတာ ဆိုတော့ သတင်းအရေးအသားကို သဘောကျတယ်လေ။ ဒီတုန်းမှာ မာဂူဂျာပါရှန်နဲ့ တွေ့တယ်။ ဒီတော့ သူနဲ့ သူ့ယောက်ျားက သူတို့ ပြန်ပေးဆွဲခံရတဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြတယ်။ အဲဒီစာအုပ်ကို နေ့တိုင်း ရေးတာတောင် ၃ နှစ် ကြာတယ်။ ဒီစာအုပ်မှာ အရေးကြီးတာက ပြန်ပေးဆွဲမှု တစ်ခုမှာ ပြန်ပေးဆွဲတဲ့သူရော၊ အဆွဲခံရသူရော၊ အာဏာပိုင်တွေရော၊ မိသားစုတွေရော စိတ်သောကဖြစ်ရတာကို အဓိက ထားတာပါ’ မားကွက်ဇိက ပြောသည်။ ။

မြသန်းတင့်

သူတို့တစ်တွေ သူ့ကို သတ်မည့်နေ့က စန်တီယာဂိုနာဆားသည် ဘုန်းတော်ကြီး လိုက်ပါလာမည့် သင်္ဘောကို ကြိုရန် မနက် ၅ နာရီခွဲတွင် အိပ်ရာမှ ထသည်။ မိုးမှုန်ကလေးတွေ တဖွဲဖွဲ ရွာနေသည့် တောအုပ်ကြီး တစ်ခုထဲသို့ ဖြတ်လာခဲ့သည်ဟု သူ အိပ်မက် မက်ခဲ့၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် သူသည် တစ်ခဏလောက်တော့ အပျော်ကြီး ပျော်သွားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အခါတွင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ငှက်ချေးတွေ ပေကျံ နေသည်ဟု ထင်မိသည်။

‘သူက သစ်ပင်တွေအကြောင်းကို အမြဲတမ်းလိုလို အိပ်မက် မက် တတ်တယ်’

ထို စိတ်ပျက်ညစ်ညူးဖွယ်ကောင်းသည့် တနင်္လာနေ့က အကြောင်း ကို သူ့အမေ ပလေစီဒါလီနာရိုက နောင် ၂၇ နှစ်အကြာတွင် ကျွန်တော့် ကို ပြောပြသည်။

‘အဲဒီရက်မတိုင်ခင် တစ်ပတ်ကလည်း ဗာဒံပင်တွေ ကြားထဲမှာ

သံဖြူ လေယာဉ်ကလေးတစ်စင်းနဲ့ လျှောက်ပျံနေတယ်လို့ အိပ်မက် မက်သတဲ့။ ဗာဒံပင်တွေ ကြားထဲက ဖြတ်ပျံတာတောင် ဘာနဲ့မှ မတိုက် မိဘူးတဲ့'

သူမက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသည်။ သူ့အမေသည် အိပ်မက်များ ကို အတိတ်နိမိတ်ကောက်ရာတွင် အလွန်တိကျ မှန်ကန်သည်ဟု နာမည် ကြီးသူ ဖြစ်၏။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ အိပ်မက်ကို အတိတ်ကောက်ခိုင်း လိုလျှင် အစာ မစားမီတော့ အိပ်မက်ကို ပြောပြဖို့ လိုသည်။ သို့ရာတွင် သူ့သား၏ အိပ်မက်နှစ်ခုကိုတော့ ထူးထူးခြားခြား အတိတ် မကောက် မိပေ။ သူ မသေမီ တလောက မနက်ခင်းများတွင် ပြောပြတတ်သော သစ်ပင်များနှင့် ပတ်သက်သည့် အိပ်မက်များကိုလည်း ထူးထူးခြားခြား အတိတ် မကောက်မိခဲ့ပါ။

စန်တီယာဂိုနာဆား ကိုယ်တိုင်လည်း အတိတ်နိမိတ်တွေကို သတိ မထားမိခဲ့။ သူသည် အဝတ်အစားပင် မလဲနိုင်ဘဲ မျောက်မျဉ်းမျှသာ အိပ်ပျော်ပြီးနောက် ခေါင်းတစ်စစ်စစ် ကိုက်ခဲရင်း အာခေါင်ထဲတွင် ကြေးနီ မှုန်အနံ့ နံလျက် နိုးလာခဲ့သည်။ မနေ့ညက သန်းခေါင်ကျော်အထိ မင်္ဂလာဆောင်တွင် သောက်စားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်မည် ထင်သည်။

ထို့ပြင် ၆ နာရီထိုးပြီး ၅ မိနစ်အလွန် အိမ်မှ သူ ထွက်လာ ခဲ့ပြီးနောက် ဝက်တစ်ကောင်လို အပိုင်းပိုင်း အပြတ်ပြတ် လှီးဖြတ် အသတ်မခံရမီ အချိန်ကလေးအတွင်း သူ့ကို တွေ့ခဲ့သူများကလည်း ထိုစဉ်က သူသည် အိပ်ချင်မှူးတူး ဖြစ်ဟန်ရှိကြောင်း၊ သို့ရာတွင် စိတ် ထား ပုံမှန်ပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုနေ့မှာ သာယာလှပသည့် နေ့တစ်နေ့ ဖြစ် ကြောင်းဖြင့် လမ်းတွင် တွေ့သူများကို နှုတ်ဆက်သွားခဲ့သေးကြောင်း ဖြင့် သတိရနေကြသေးသည်။ ရာသီဥတုနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောဆိုသွား သည်ဟုတော့ မည်သူမျှ အသေအချာ မပြောနိုင်။ ထိုနေ့မှာ နေခြည် ထွန်းလင်း၍ ငှက်ပျောတောများကြားမှ ပင်လယ်လေညင်း တသုန်သုန် ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်နေကြောင်းကိုတော့ လူတော်တော်များများက တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မှတ်မိနေကြသည်။ ထိုသို့သော ရာသီဥတုမျိုးမှာ

ထိုအချိန် သာယာသည့် ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ရှိတတ်သည့် ရာသီဥတုမျိုး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အများစုကမူ ထိုနေ့က ရာသီဥတုသည် ကောင်းကင် နိမ့်ဆင်းကာ တိမ်ထူထပ်၍ မှုန်မှိုင်းနေပြီး ရေသေ့နဲ့ နံနေသည်ဟု မှတ်မိ နေကြသည်။

ကြမ္မာဂြိုဟ်ဆိုး ဝင်သည့် ထိုအချိန်က စန်တီယာဂိုနာဆား၏ အိပ်မက်တောအုပ်ထဲတွင် မြင်ခဲ့ရသလို မိုးမှုန်ဖွဲဖွဲကလေးတွေ ကျဆင်း နေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ မနေ့ညက မင်္ဂလာဆောင်တွင် စားခဲ့သောက်ခဲ့ သဖြင့် အိပ်ပျော်သွားရာမှ ခေါင်းလောင်းသံများကြောင့် နိုးလာခဲ့သည်။ ဘုန်းတော်ကြီး၏ မီးသင်္ဘော ရောက်လာသည့်အတွက် ခေါင်းလောင်း တီး၍ ကြိုခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်လိုက်၏။

စန်တီယာဂိုနာဆားသည် ရုပ်အင်္ကျီအဖြူနှင့် ဘောင်းဘီအဖြူတို့ ကို ဝတ်ထားပြီး နှစ်ခုစလုံးမှာ မီးပူထိုးထားခြင်း မရှိပေ။ မင်္ဂလာဆောင် မတိုင်မီ တစ်နေ့က ဝတ်ထားသည့်အတိုင်းပင်။ ထိုအဝတ်အစားမှာ ပွဲကြီး လမ်းကြီး ရှိသည့်အခါများတွင် သူ ဝတ်လေ့ရှိသော အဝတ်အစားများ ဖြစ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီး ကြွလာခြင်း မဟုတ်လျှင် သူသည် ကာကီ အဝတ်အစားနှင့် မြင်းစီးဖိနပ်တို့ကို စီးကာ အဖေထံမှ အမွေရခဲ့ပြီး နောက် ကောင်းစွာ စီမံအုပ်ချုပ်သည့်တိုင် များစွာ ကံအကျိုးမပေးလှသည့် 'ဒေဝမျက်နှာ' အမည်ရှိ မွေးမြူရေးခြံသို့ သွားလေ့ရှိသည်။

အပြင်သို့သွားလျှင် သူသည် ပွိုင့် ၃၅၇ မဂ္ဂနမ်သေနတ်ကို ခါးမှာ ချိတ်သည်။ ထိုသေနတ်မှ သံချပ်ကာ ကျည်ဆန်များသည် (သူ ပြော သည့်အတိုင်း ပြောရလျှင်) မြင်းတစ်ကောင်ကို အလယ်မှ နှစ်ပိုင်း ပြတ်သွားစေနိုင်သည်။ ရစ် ထောင်ချိန်များတွင် သူသည် သူ၏ သိန်း ငှက်ဖမ်း ကိရိယာများကိုလည်း ယူသွားတတ်၏။ ဗီရိုထဲတွင် မန်းလစ် ချာရှိနေဝါး ပွိုင့် ၃၀.၀၆ ရိုင်ဖယ်တစ်လက်၊ ပွိုင့် ၃၀၀ ဟော်လန်နှင့် ဟော်လန်မဂ္ဂနမ် ရိုင်ဖယ်တစ်လက်၊ အင်အား နှစ်ဆရှိ မှန်ပြောင်းတပ် ပွိုင့် ၂၂ ဟွန်းနက် ရိုင်ဖယ်တစ်လက်နှင့် ဝင်ချက်စတာ ရိုင်ဖယ်တစ်လက် တို့လည်း ရှိသေးသည်။

သူသည် သူ့အဖေလိုပင် ခေါင်းအုံးအောက်တွင် သေနတ်ထား၍ အိပ်လေ့ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့ကမူ အိမ်မှ မထွက်မီ သေနတ်ထဲမှ ကျည်ဆန်များကို ထုတ်ကာ အိပ်ရာဘေး စားပွဲအံ့ဆွဲထဲတွင် ထည့်ထားခဲ့သည်။ 'သူက ဘယ်တော့မှ သေနတ်ကို ကျည်ထိုးပြီး ထားမပစ်ခဲ့ဘူး' ဟု သူ့အမေက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသည်။ အိမ်တွင် မတော်တဆ ဖြစ်စေ၊ သေနတ်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ကျည်ဆန်ထိုးမိ၊ ထည့်မိမည် စိုးသည့်အတွက် သူသည် သေနတ်များကို တစ်နေရာတွင် သိမ်းပြီး ကျည်ဆန်များကိုလည်း ခပ်ဆေးဆေးတစ်နေရာတွင် သိမ်းလေ့ရှိသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ တစ်ခါ သူ့အဖေရှိစဉ် တစ်မနက်က အိမ်စေမကလေး တစ်ယောက်သည် အိပ်ရာသိမ်းစဉ် ခေါင်းအုံးကို ခါလိုက်ရာ သေနတ်မှ ကျည်ဆန်ထွက်သွားပြီး ကြမ်းပြင်ကို သွားမှန်သည်။ ထို့နောက် အခန်းထဲရှိ ဗီရိုကို သွားထိကာ ဧည့်ခန်းဆောင်နံရံကို ဖောက်ထွင်းသွားပြီးနောက် တစ်ဖက်အိမ် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ကွက်လပ်တစ်ဖက်ရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲက သူတော်စင် ရုပ်ပွားတော်တစ်ခုကို ပလာစတာမှုန့်များအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့သည်။

ထို့နောက်မှစ၍ သူ့အဖေသည် သေနတ်နှင့် ကျည်ဆန်ကို တခြားစီ ထားသည့် ထိုအမြော်အမြင်ရှိသည့် ထုံးစံကို ထားပစ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ကလေးငယ်ကလေးမျှသာ ရှိသေးသည့် စန်တီယာဂို နာဆားသည် ထိုအဖြစ်အပျက်မှ သင်ခန်းစာကို ဘယ်တော့မျှ မမေ့နိုင်တော့ချေ။

အမေ မြင်လိုက်ရသော သူ၏ နောက်ဆုံးရုပ်ပုံလွှာမှာ အိပ်ခန်းထဲမှ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသော ရုပ်ပုံလွှာ ဖြစ်၏။ ရေချိုးခန်းထဲရှိ အိမ်သုံး ဆေးသေတ္တာကလေးကို မွှေနှောက်ကာ အက်စပရင်ဆေးပြားရှာနေသံကြောင့် အမေသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့သည်။ မီးဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် လက်ထဲတွင် ရေခွက်ကိုကိုင်၍ အခန်းဝတွင် ရပ်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ ဤပုံကို သူမ အမြဲ သတိရနေပေတော့မည်။ ထို့နောက် စန်တီယာဂိုနာဆားက သူ့အိပ်မက်ကို ပြောပြသည်။ သို့ရာတွင် သူမသည် သစ်ပင်များအကြောင်း အိပ်မက် မက်သည်ကိုမူ သတိ

မထားမိ။

‘ငှက်တွေအကြောင်းကို မက်ရင်တော့ ကျန်းမာတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲကွဲ့’ဟု သူမက ပြောသည်။

သူမသည် ကြိုးခုတ်ထက်မှ နေ၍ လဲလျောင်းရင်း သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ ကြေမ့နေသော မှန်စများမှနေ၍ မှတ်ဉာဏ်မှန်ကွဲကို ပြန်၍ ဆက်စပ်ကြည့်ရန် ကြိုးစားဖို့ မေ့လျော့ခံနေရသည့် ရွာကလေးသို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်သွားသည့်အခါတွင်လည်း သူမသည် ဇရာဒုဗ္ဗလ၏ နောက်ဆုံးအလင်းရောင်တွင် ထိုကြိုးခုတ်ပေါ်၌ ထိုအနေအထားအတိုင်း လဲလျောင်းနေဆဲ ဖြစ်သည်။ တောက်ပ ထိန်လင်းနေသော အလင်းရောင်ထဲမှာပင်လျှင် သူမသည် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်တို့ကို ကောင်းစွာ မခွဲခြားနိုင်တော့။ အိပ်ခန်းထဲမှ သူ့သား နောက်ဆုံးထွက်သွားခဲ့စဉ် ရခဲ့သော ထာဝရ ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာကို သက်သာစေရန်အတွက် နားထင်နှစ်ဖက်ပေါ်တွင် ဆေးဖက်ဝင် အရွက်တို့ကို ကပ်ထားလျက် ရှိ၏။

သူမသည် တစ်ဖက်သို့ စောင်းလိုက်ပြီးနောက် ကြိုးခုတ်ခေါင်းရင်းက ကြိုးထုံးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အားယူထရန် ကြိုးစားသည်။ မှောင်တစ်ဝက် လင်းတစ်ဝက် ဖြစ်နေသည့် အလင်းရောင်ထဲတွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းက အနံ့မျိုးကို ကျွန်တော် ရနေသည်။ ရာဇဝတ်မှု ဖြစ်ပွားသည့်နေ့ မနက်က ကျွန်တော့်ကို အလန့်တကြားဖြစ်စေသည့် အနံ့ဖြစ်ပါသည်။

အခန်းဝသို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားသည်နှင့် စန်တီယာဂိုနာဆားကို အောက်မေ့တသစိတ်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို စိတ်ညစ်ညူးစေခဲ့ပါသည်။

‘ဟော ... ငါ့သား ပြန်လာပြီ။ သူက ဆပ်ပြာမပါဘဲ ရေနဲ့ချည်းလျှော်တဲ့ အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို အမြဲဝတ်တာ။ သူ့အသားက သိပ်ပြီးနူးညံ့တော့ ကော် ပါတာတို့၊ ဆိုဒါ ပါတာတို့ကို မခံနိုင်ဘူးလေ’

သူမသည် ကြိုးခုတ်ပေါ်တွင် အတန်ကြာမျှ ထထိုင်ကာ သူ့သား ပြန်ရောက်လာပြီ ဆိုသည့်အထင် ပျက်ပြယ်သွားသည်အထိ ငရုတ်ကောင်းစေ့များကို ဝါးနေသည်။

‘အမေ့ဘဝမှာ သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်’

သူမက သက်ပြင်းချသည်။

ကျွန်တော်သည် သူမ၏မှတ်ဉာဏ်ထဲက သူ့ကို မြင်နေပါသည်။ ဇန်နဝါရီ နောက်ဆုံးပတ်ဆိုလျှင် သူသည် အသက် ၂၁ နှစ် ရှိလေပြီ။ သူသည် ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ အသားဖြူဖျော့ဖျော့နှင့်ဖြစ်ပြီး အာရေဗျသွေး ပါသည့် သူ့အဖေ၏ မျက်ခွံများနှင့် ကွေ့ကောက်သော ဆံပင်များ ရှိ၏။ သူသည် ပျော်ရွှင်မှုဆို၍ တစ်စက်ကလေးမျှ မရခဲ့သော ငွေပဓာန အိမ်ထောင်ရေးမှ ပေါက်ဖွားလာသည့် တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် သူသည် လွန်ခဲ့သည့် ၃ နှစ် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည့် အချိန်အထိ အဖေနှင့်နေရသည်ကို ပျော်ရွှင် နှစ်ခြိုက်ဟန် ရှိခဲ့သည်။ သူ ကွယ်လွန်ခဲ့သည့် လွန်ခဲ့သည့် တနင်္လာနေ့အထိ သူ၏ အထီးကျန်အမေနှင့် နေရသည်ကိုလည်း ပျော်ရွှင်ပုံ ရပါသည်။

သူသည် အဖေထံမှ ဆဋ္ဌမအာရုံကို အမွေရခဲ့သည်။

အဖေထံမှမူ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး အရွယ်ကတည်းကပင်လျှင် လက်နက်များ ကိုင်ဆောင်ပစ်ခတ်ပုံ၊ မြင်းများကို ချစ်တတ်ပုံ၊ ကောင်းကင် အမြင့်တွင် ပျံသည့် သိမ်းငှက်တို့ကို ထောင်ဖမ်းပုံတို့ကို လေ့လာသင်ယူ ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အဖေထံမှ ရဲရင့်ခြင်းနှင့် ဉာဏ်ရှိခြင်းဟူသော ကောင်းမွန်သော အတတ်ပညာတို့ကိုလည်း သင်ယူတတ်မြောက်ခဲ့၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်ချင်းဆိုလျှင် သားနှင့် အဖေသည် အာရေဗျဘာသာဖြင့် ပြောလေ့ရှိကြပြီး ပလေစီဒါလီနာရီရှေ့တွင် ဆိုလျှင်မူ သူ့ကို ကြဉ်ထားသည့်နှယ် ဖြစ်မည်စိုးသဖြင့် အာရေဗျ ဘာသာစကားကို မပြောကြပါ။ သူတို့သားအဖသည် မြို့ထဲသို့ သွားလျှင် ဘယ်တော့မျှ လက်နက် ကိုင်ဆောင်သည်ကို မတွေ့ရ။ သူတို့ သင်ကြားထားသည့် ငှက်များကို ယူလာသည့် အချိန်မှာလည်း အလှူပွဲဈေးများ ရှိသည့် အချိန်မျိုး သာလျှင် ဖြစ်သည်။ အဖေ ကွယ်လွန်ခြင်းသည် သူ့အထက်တန်းကျောင်း ပညာရေးကို အဆုံးသတ်လိုက်ကာ မိသားစုပိုင် မွေးမြူရေးခြံကို အုပ်ချုပ် သူဖြစ်အောင် တွန်းပို့ပေးလိုက်သည်။ ပင်ကိုအားဖြင့် စန်တီယာဂိုနာဆား သည်

ပျော်ပျော်နေတတ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးနှင့် စိတ်ထားပွင့်လင်း သူ ဖြစ်သည်။

သူတို့တစ်တွေ သူ့ကို သတ်မည့်နေ့က အဖြူရောင် ဝတ်သည်ကို မြင်သဖြင့် သူ့သားသည် နေ့မှားနေပြီဟု အမေ ထင်လိုက်၏။ အဲဒီတုန်းက 'တနင်္လာနေ့နော်လို့ သူ့ကို သတိပေးလိုက်သေးတယ်ကွဲ့'ဟု သူမက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသည်။ သို့ရာတွင် စန်တီယာဂိုနာဆားက ပုပ် ရဟန်းမင်းကြီးလို အဖြူရောင်ကို တမင်ဝတ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘုန်း တော်ကြီး၏လက်စွပ်ကို နမ်းခွင့်ရမည် ထင်ကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။ အမေကမူ စိတ်ဝင်စားဟန် မပြပါ။

'ဘုန်းကြီးက သင်္ဘောပေါ်ကတောင် ဆင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ခါတိုင်းလို ဝတ်ကျေတမ်းကျေ ဆုပေးပြီး ခရီးဆက်သွားမှာပါ။ သူက ဒီမြို့ကို လာချင်တာမှ မဟုတ်တာ'

သူမက ပြောသည်။

စန်တီယာဂိုနာဆားလည်း သိပါသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုကို သဘောကျတတ်သည်။ 'ရုပ်ရှင် ကြည့်နေရသလိုပဲဗျ'ဟု တစ်ခါက ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးသည်။ အမေက ဘုန်းတော်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားသည့် အကြောင်းမှာမူ ဘာသာ တရားကို ကြည်ညိုလွန်း၍ မဟုတ်ပါ။ မနေ့ညက သူ့သား အိပ်ပျော် နေစဉ် နှာချေသံကို ကြားသဖြင့် သားကို မိုးရေ မစိုစေလိုသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အမေက သင်္ဘောဆိပ်သို့သွားလျှင် ထီးတစ်ချောင်း ယူသွားဖို့ ပြောသေးသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် လက်ပြ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားခဲ့သည်။ ထိုအကြိမ်မှာ သူ့ကို နောက်ဆုံး မြင်လိုက် ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထမင်းချက်မိန်းမကြီး ဗစ်တိုးရီးယားဂုဇ်မန်းကမူ ထိုနေ့က မိုးမရွာ၊ ဖေဖော်ဝါရီလ တစ်လလုံးလည်း မိုးမရွာဟု အသေအချာ ပြောပါသည်။

သူမ မကွယ်လွန်မီက ကျွန်တော် ရောက်သွားသည့်အခါတွင် ဗစ်တိုးရီးယားဂုဇ်မန်းက ...

‘ဘယ်ကလာ မိုးရွာရမှာလဲရှင်။ နေပူလိုက်တာမှ တော်သလင်း နေကတောင် အရှုံးပေးရလိမ့်ဦးမယ်’ဟု ပြောသည်။

သူမသည် လျှာတစ်လစ် ထုတ်နေကြသည့် ခွေးတစ်အုပ် ဝိုင်းရံကာ နေ့လယ်စာအတွက် ယုန် ၃ ကောင်ကို ဖျက်နေစဉ် စန်တီယာဂို နာဆားသည် မီးဖိုထဲသို့ ဝင်လာသည်။

‘သူ အိပ်ရာက ထလာရင် အမြဲလိုလို အိပ်ရေးမဝတဲ့ ပုံမျိုးပဲ’ဟု ဗစ်တိုးရီးယားဂုဇ်မန်းက မနှစ်သက်ဟန်ဖြင့် ပြော၏။ သူ့သမီးငယ် အပျိုပေါက်ကလေး ဒီဗီနာဖလိုက တနင်္လာနေ့ မနက်ခင်း ထုံးစံအတိုင်း တောင်ပေါ်ကော်ဖီ မတ်ခွက်အပြည့်ဖျော်ပေးကာ ကြံအရက်ကလေး နည်းနည်း စွက်ပေးသည်။ ညက အိပ်ရေးပျက်လျှင် ခံနိုင်အောင် ဖြစ်သည်။ မီးဖိုမှ မီးတောက်များနှင့် အိပ်တန်းတက်နေသော ကြက်မများ၏ တီးတိုးသံများကြောင့် ကျယ်ဝန်းသော မီးဖိုခန်းကြီးသည် တိတ်တဆိတ် အသက်ရှူနေသယောင် ထင်ရ၏။

စန်တီယာဂိုနာဆားသည် အက်စပရင် နောက်တစ်ပြားကို မျိုချကာ မတ်ခွက်ထဲက ကော်ဖီကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း သောက်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ မီးဖိုအနီးတွင် ယုန်ဝမ်းတွင်းသားများကို ထုတ်နေကြသည့် အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်ထံမှ မခွာတော့။ ဗစ်တိုးရီးယားဂုဇ်မန်းသည် အသက်အနည်းငယ် ထောက်သည့်တိုင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် လှပနေဆဲ ဖြစ်သည်။ အပျိုရိုင်းကလေးဖြစ်သည့် သမီးငယ်မှာမူ အဖိုအရှိုက် အမိုအမောက်တို့ ပြည့်လျှမ်းနေလေပြီ။ စန်တီယာဂိုနာဆားသည် ကုန်သွားသည့် ကော်ဖီမတ်ခွက်ကို လာယူသည့် သူမ လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်၏။

‘နင့်ကိုလည်း ယဉ်ပါးအောင် သင်ရမယ့်အချိန် ရောက်ပြီ’

သူက ပြောသည်။ ဗစ်တိုးရီးယားဂုဇ်မန်းက သွေးတွေ စွန်းပေနေသည့် သားလှီးဓားကို ထောင်ပြလိုက်ကာ ...

‘ဟေ့ ... လူဖြူကောင်လေး၊ လွတ်လိုက်။ ငါ ရှိနေသရွေ့ နင် ဒီရေကို မသောက်ရဘူး’

သူမ အပျိုဖော်ဝင်စတုန်းကလည်း သူမကို အိဘရာဟင်နာဆား

က ဖြားယောင်း သွေးဆောင်ခဲ့သည်။ သူမသည် မွေးမြူရေးခြံမှ မြင်း
ဇောင်းများထဲတွင် သူ့ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ပျော်တော်ဆက်ခဲ့ရသည်။
ငြီးငွေ့သွားသည့်အခါတွင် အိတ်ရာဟင်နာဆားသည် သူမကို အိမ်စေ
အဖြစ် ခေါ်လာခဲ့သည်။

မိမိသည်လည်း မကြာမီတွင် စန်တီယာဂိုနာဆား၏ အိပ်ရာထဲသို့
တိတ်တဆိတ် ရောက်ရဦးမည်ကို အခြားသူတစ်ယောက်နှင့် မွေးခဲ့သည့်
ဒီဗီနာဖလို ကောင်းကောင်း သိသည်။ ထိုသို့ တွေးလိုက်မိသည်နှင့်
ဒီဗီနာဖလိုသည် စိုးရိမ်သောကတွေ ပေါ်လာသည်။

‘ဒီလိုလူမျိုးတော့ နောက်ထပ် မမွေးပါစေနဲ့တော့ရှင်’ဟု ဝဖိုင်၍
မှေးမှိန်ဖျော့တော့ကာ အခြားအချစ်များဖြင့်ရသည့် ကလေးငယ်များ
ဝိုင်းရံနေသည့် သူမက ပြောပြသည်။

‘သူ့အဖေနဲ့ အတူတူပဲ’ဟု ဗစ်တိုးရီးယားဂုဇ်မန်းက ပြောသည်။
သို့ရာတွင် သူမက ယုန်ဝမ်းတွင်းသားများနှင့် အငွေ့တထောင်းထောင်း
ထနေသည့် ယုန်အူများကို ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ ဆွဲနုတ်လိုက်ပြီး ခွေးများကို
ပစ်ကျွေးလိုက်သည့်အခါတွင် စန်တီယာဂိုနာဆား အကြောက်လှိုင်း
ထသွားပုံကို သူမ သတိရနေသည်။

‘ခင်ဗျားကလည်း တောတွင်းသား လူရိုင်းလို မလုပ်ပါနဲ့။ လူလို
လုပ်စမ်းပါ’ဟု သူက ပြောသည်။

အကာအကွယ်မဲ့သည့် တိရစ္ဆာန်များကို အမဲလိုက် သတ်ဖြတ်နေသူ
တစ်ယောက်က ထိုသို့သောအကြောက်မျိုး ရှိတတ်သေးသည် ဆိုသည့်
အချက်ကို သဘောပေါက်ရန်အတွက် ဗစ်တိုးရီးယားဂုဇ်မန်းသည် နောင်
အနှစ် ၂၀ လောက် စောင့်ရသေးသည်။

‘ဘုရားရေ ... လက်စသတ်တော့ အဲဒါတွေက ရှေ့ပြေးနိမိတ်တွေ
ကိုး’ဟု သူမက တအံ့တဩ ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် ယုန်ဝမ်းတွင်းသား
တွေကို ခွေးအုပ်ထဲသို့ ပစ်ကျွေးခဲ့သည့် မနက်ကမူ သူမသည် ဒေါသကို
အနိုင်နိုင် ချုပ်တည်းထားခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က သူမ၏ဆန္ဒမှာ စန်တီယာဂို
နာဆား၏ မနက်စာကို ခါးအန်စေရန် ဖြစ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီး၏

မီးသင်္ဘောက မြေကမ္ဘာ တုန်ဟည်းစေလောက်သည့် ဥဩသံကို ပေးသဖြင့် မြို့ငယ်ကလေးတစ်မြို့လုံး နိုးလာချိန်တုန်းက သူတို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ ထိုအတိုင်းပင် ရှိခဲ့သည်။

အိမ်သည် ယခင်က ကုန်လှောင်ရုံဖြစ်ပြီး နှစ်ထပ်အိမ် ဖြစ်သည်။ တောသစ်ကြမ်းများကို ကာထားပြီး သွပ်မိုးဖြစ်လျက် သင်္ဘောဆိပ်ရှိ အမှိုက်ပုံကို မျှော်ကြည့်ရန် လင်းတများ နားရာလည်း ဖြစ်သည်။ မြစ်ကြောင်းသွားလာမှု လွယ်ကူစွာ အသုံးချစဉ်က ထိုအိမ်ကို ဆောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်ကတော့ ပင်လယ်သို့သွားသည့် လှေသမ္ဗန်ကြီးများနှင့် သင်္ဘောကြီးများပင်လျှင် မြစ်ဝ စိမ့်တောမြေများအထိ ဆန်တက်လာ နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ပြည်တွင်းစစ်များ ပြီးဆုံး၍ နောက်ဆုံး အာရပ်လူမျိုးများ နှင့်အတူ အိဘရာဟင်နာဆား ရောက်လာချိန်တွင်မူ မြစ်ကြောင်း ပြောင်းသွားသည့်အတွက် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောများလည်း ဆန်တက်လာနိုင်ခြင်း မရှိတော့။

ကုန်လှောင်ရုံသည်လည်း အသုံးမဝင်တော့ဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ အိဘရာဟင်နာဆားသည် နိုင်ငံခြား ကုန်ပစ္စည်းဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်ရန် ထိုကုန်လှောင်ရုံကို ဈေးပေါပေါဖြင့် ဝယ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် နိုင်ငံခြား ပစ္စည်းဆိုင်မှာ ဘယ်တော့မျှ မဖွင့်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ အိမ်ထောင်ကျသည့်အခါမှသာလျှင် ထိုကုန်လှောင်ရုံကို နေအိမ်အဖြစ် ပြောင်းပစ်ခဲ့သည်။ မြေညီထပ်တွင် အစစ အရာရာ အသုံးပြုနိုင်မည့် အခန်းတစ်ခန်းဖွဲ့ကာ နောက်ဖေးဘက်တွင် တိရစ္ဆာန် ၄ ကောင်အတွက် မြင်းဇောင်းတစ်ခုကို ဆောက်သည်။ အစေခံတန်းလျား တစ်ခုနှင့် မြစ်ဆိပ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူနေသည့် ပြတင်းများရှိသည့် တောမီးဖိုဆောင်တစ်ခု ထပ်၍ ချဲ့သည်။

မြစ်ဘက်မှ ပုပ်ဟောင်နေသည့် ရေဆိုးနဲ့သည် အမြဲလိုလို မီးဖိုထဲသို့ ဝင်လာနေသည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် မပြုမပြင် နဂိုအတိုင်း ထားသည့် အရာဆို၍ သင်္ဘောပျက်တစ်စင်းပေါ်မှ ဆယ်ယူလာခဲ့ဟန် ရှိသည့် ကြောင်လိမ်လှေကားတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ အကောက်ခွန် အရာရှိများ နေခဲ့သည့် အပေါ်ထပ်တွင် အိပ်ခန်းကြီးနှစ်ခန်းနှင့် ကလေးငယ်များအတွက်

အိပ်ခန်းကလေးတွေ ဖွဲ့သည်။ ထို့နောက် ရှေ့ကွက်လပ်ထဲက ဗာဒံပင်များကို မျက်နှာမူနေသည့် လသာဆောင်တစ်ခု ထုတ်သည်။ မတ်လ ညနေခင်းများတွင် ပလေစီဒါလီနာရီသည် ထိုလသာဆောင်တွင် ထိုင်ကာ သူမ၏ အထီးကျန်ဖြစ်မှုကို ဖြေသိမ့်လေ့ ရှိ၏။ အိမ်ရှေ့ဘက်၌ တံခါးမကြီးတစ်ခုနှင့် ကြမ်းပြင်အထိ ရှိသော ပြတင်းပေါက်ကြီး နှစ်ပေါက်ကို ဖောက်ကာ သံတိုင်များ တပ်ထားသည်။

နောက်ဖေးပေါက်ကိုမူ မြင်းတစ်ကောင်ပါ ဝင်နိုင်အောင် အပေါက်ကြီး ဖောက်ထားသည်။ ထို့ပြင် ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ဟောင်းကြီးတစ်ချပ်ကို လည်း ထောင်ထားသည်။ ထိုတံခါးမှာ အများဆုံး သုံးသော တံခါးဖြစ်၏။ မီးဖိုဆောင်နှင့် မြင်းစာခွက်များဆီသို့ သွားရာတွင် အနီးဆုံး ဖြစ်သောကြောင့်သာမက သဘောဆိပ်အသစ်သို့ သွားချင်လျှင်လည်း ကွက်လပ်ကို ပတ်၍ သွားမနေရတော့ဘဲ တိုက်ရိုက် ရောက်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရှေ့တံခါးမကြီးမှာ ပွဲလမ်းရှိသည့်အခါများမှအပ အမြဲလိုလိုပင် ပိတ်ထားတတ်သည်။ သို့ရာတွင် စန်တီယာဂိုနာဆားကို သတ်မည့်သူများ သူ့ကို စောင့်ဆိုင်းရာနေရာသည် နောက်ဖေးတံခါးပေါက် မဟုတ်ဘဲ ရှေ့တံခါးပေါက်ရှိရာ ထိုနေရာပင် ဖြစ်သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးကို ကြိုဖို့ သဘောဆိပ်သို့ဆင်းလျှင် အိမ်ကို ကွေ့ပတ်ပြီး ဆင်းရမည်ကို သိသော်လည်း စန်တီယာဂိုနာဆားသည် ထိုတံခါးပေါက်ကပင် ဆင်းသွားခဲ့သည်။

ထိုသို့သော သေလောက်သည့် တိုက်ဆိုင်မှုမျိုးကို မည်သူမျှ နားလည်နိုင်မည် မဟုတ်။ ရီသိုဟာချာက ရောက်လာသည့် စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးအရာရှိကိုယ်တိုင် ထိုအချက်ကို ဝန်မခံသော်လည်း သဘောပေါက်မိပုံရသည်။ သူ၏ အစီရင်ခံချက်၌ ကျိုးကြောင်းယုတ္တိရှိစွာ တင်ပြရန် ကြိုးစားသည့်တိုင် ပေါ်လွင်ခြင်း မရှိပါ။ ထိုကွက်လပ်ဘက်သို့ ထွက်သည့် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကို စုံထောက်ဝတ္ထုထဲက နာမည်ဆန်ဆန် 'မရဏတံခါး'ဟု အမည်ပေးထားကာ အစီရင်ခံစာထဲတွင် ကြိမ်ဖန်များစွာ ဖော်ပြထားသည်။ မေးခွန်းများကို မိခင်စိတ်၊ မိခင်ဉာဏ်ဖြင့် ဖြေဆိုသွားသည့်

ပလေစီဒါလီနာရီ၏ ထွက်ချက်သာလျှင် တစ်ခုတည်းသော ခိုင်မာသည့် ထွက်ချက် ဖြစ်သည်။

ကျကျနန ဝတ်စားပြီးရင် ကျွန်မ သားဟာ ဘယ်တော့မှ နောက်ဖေး တံခါးက မထွက်ပါဘူးဟု သူမက ထွက်ဆိုသွားခဲ့သည်။ ထိုမျှ လွယ်ကူ သေးဖွဲ့သည့် အဖြေကလေးကို စုံစမ်းစစ်ဆေးသူက မျဉ်းဘေး မှတ်ချက် တွင် ဖော်ပြထားသော်လည်း အစီရင်ခံစာထဲတွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြထား ခြင်း မရှိ။

ဗစ်တိုးရီးယားဂုဏ်မန်း၏ အဖြေမှာမူ ရှင်းလင်းတိကျသည်။ စန်တီ ယာဂိုနာဆားကို သတ်ရန် လူတွေ စောင့်ဆိုင်းနေသည်ကို သူလည်း မသိ၊ သူ့သမီးလည်း မသိဟု ထွက်ဆိုသွားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် နောင် အသက်ကြီးလာသည့်အခါတွင်မူ မီးဖိုထဲသို့ ကော်ဖီသောက် ဝင်လာ စဉ်က ထိုလူများ စောင့်ဆိုင်းနေကြောင်းကို သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး သိသည်ဟု ဝန်ခံလာခဲ့သည်။ ၅ နာရီထိုးပြီးနောက်တွင် သူတို့ထံသို့ နို့လာတောင်းသည့် မိန်းမတစ်ယောက်က ပြောသွားကြောင်း၊ ထိုမျှ မက သတ်ရန် ကြံရွယ်နေကြောင်းနှင့်တကွ သူတို့တစ်တွေ စောင့် ဆိုင်းသည့် နေရာကိုပါ ပြောသွားကြောင်းဖြင့်လည်း ပြောခဲ့သည်။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ သူ့ကို သတိမပေးခဲ့ဘူး။ အရက်မူးသမား စကားပဲ ဖြစ်မှာပဲလို့ ထင်လိုက်လို့ပါဟု သူမက ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

သို့ရာတွင် သူ့အမေ ကွယ်လွန်ပြီး ကျွန်တော် နောက်တစ်ကြိမ် ရောက်သွားသည့်အခါတွင်မူ သူ့အမေသည် စန်တီယာဂိုနာဆား သေစေ ချင်သည့်အတွက် ထိုအကြောင်းကို ထိမ်ငှက်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် သူ့သမီး ဒီဗီနာဖလိုက ကျွန်တော့်ကို ဝန်ခံသည်။ သူကလည်း ထိုအချိန် တုန်းက သတိမပေးမိခဲ့။ ထိုစဉ်က သူမမှာ ကြောက်လန့်နေသည့် ကလေး ငယ် တစ်ယောက်မျှသာဖြစ်ပြီး သူ့ကိုယ်ပိုင် ဘာမျှ မဆုံးဖြတ်တတ် သည့်အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ စန်တီယာဂိုနာဆားက သူ့လက်မောင်း ကို လူသေကြီး၏လက်ဖြင့် ကိုင်သလို အေးစက်မာကျောနေသည့် လက် ကြီးဖြင့် ကိုင်သဖြင့် ပို၍ ကြောက်လန့်နေသောကြောင့် တစ်ကြောင်း

ထိုအကြောင်းကို မပြောဖြစ်ခဲ့ချေ။

စန်တီယာဂိုနာဆားသည် ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် မှောင်ရီသမ်း နေသော အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့စဉ် ဘုန်းတော်ကြီး၏ သဘောမှာ အော်ဟစ် ပြောဆိုသံ၊ ဥဩဆွဲသံများကို ကြားနေရသည်။ ဒီဗီနာဖလိုးက သူ့ရှေ့မှ သွားပြီး တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲက အိပ်ပျော်နေသော ငှက်များ၏ လှောင်အိမ်များ၊ ကြိမ်ကုလားထိုင်များနှင့် ဧည့်ခန်းတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဋုသန်လျင်းချိတ်ပင်များ ကြားမှ ဖြတ်ကာ သူ့ရှေ့က ရောက်နှင့်အောင် တံခါးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် တံခါးမင်းတုပ်ကို ဖြုတ်နေစဉ် သူ့လက်သရမ်းမှုကို ရှောင်ပြေး၍ မရပါ။

‘ကျွန်မကို လက်သရမ်းသွားသေးတယ်ရှင်။ အိမ်မှာ လူလစ်လို့ နှစ်ယောက်ချင်း မတွေ့လိုက်နဲ့၊ တွေ့လိုက်တာနဲ့ လက်သရမ်းတော့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့တုန်းကတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး။ ခါတိုင်းလို အံ့ဩတာတို့ ဘာတို့ မရှိဘဲ ငိုချင်သလိုလို ဘာလိုလိုကြီး ဖြစ်နေတယ်’

သူမသည် သူ့ အပြင်ထွက်သွားနိုင်ရန် ဘေးသို့ ဖယ်ပေးလိုက်၏။ ခပ်ဟဟဖြစ်နေသော တံခါးမှနေ၍ ကွက်လပ်ထဲရှိ ဗာဒံပင်များကို မြင်ရသည်။ အရုဏ်ခြည်ထဲတွင် ဗာဒံပင်များသည် နှင်းလို ဖြူလွနေကြ၏။ သို့ရာတွင် သူမသည် အခြားအရာများကို ကြည့်ရဲသည်သတ္တိ မရှိပါ။

‘ခဏနေတော့ သဘောဥဩသံ ရပ်သွားပြီး ကြက်တွန်သံတွေ ကြားရတယ်။ အဲဒီနေ့ မနက်က ကြက်တွေက တွန်လိုက်တာ၊ မပြောပါနဲ့တော့ရှင်။ အဲဒီတော့မှ မြို့ထဲမှာ ကြက်တွေ ဒီလောက် ပေါများသိတော့တယ်။ ဘုန်းကြီးရဲ့ သဘောပေါ်မှာ ပါလာသလားတော့ မပြောတတ်ဘူး’

သူမက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသည်။

သူမ တစ်သက်လုံး မနှစ်သက်ခဲ့သူအတွက် သူမ လုပ်ပေးနိုင်သော တစ်ခုတည်းသော အရာမှာ သခင်မ ပလေစီဒါလီနာရီ၏ အမိန့်ကို လွန်ဆန်ကာ တံခါးကို မင်းတုပ်မထိုးဘဲ ထားခဲ့ရန် ဖြစ်သည်။ အရေးကိစ္စ

ကြုံလာလျှင် သူ ပြန်လာနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ အမည်မဖော်လိုသည့် တစ်စုံတစ်ယောက်က စာအိတ်တစ်အိတ်ကို တံခါးအောက် ကြားထဲတွင် ထိုးထည့်ပစ်ခဲ့သည်။

ထိုစာထဲတွင် သူ့ကိုသတ်ရန် သူတို့တစ်တွေ စောင့်နေကြကြောင်း၊ စန်တီယာဂိုနာဆားကို သတိပေးထားသည်။ ထို့ပြင် သတ်မည့်နေရာ၊ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် အခြားသော အသေးစိတ် အကြောင်းအရာများကိုလည်း စာထဲတွင် ဖော်ပြထား၏။ စန်တီယာဂိုနာဆား အိမ်မှ ထွက်သွားချိန်၌ ထိုစာအိတ်သည် တံခါးအနီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် သူ တွေ့မသွားပါ။ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်မပြီးမီအထိ ဒီဗီနာဖလိုသော်လည်းကောင်း၊ အခြားတစ်ယောက်ယောက် သော်လည်းကောင်း ထိုစာအိတ်ကို မတွေ့ခဲ့ကြပါ။

မနက် ၆ နာရီ ထိုးပြီ။ လမ်းမီးများမှာမူ လင်းနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ ဗာဒံပင်ကိုင်းများနှင့် အချို့သော လသာဆောင်များပေါ်တွင် မင်္ဂလာဆောင်မှ ပန်းစက္ကူရောင်စုံများသည် တွဲလောင်းကျနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကို ကြိုဆိုသည့်အနေဖြင့် မွမ်းမံ ပြင်ဆင်ထားသယောင်ပင် ထင်ရသေးသည်။ သို့ရာတွင် တီးဝိုင်းထားရာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းလှေကားအထိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ကွက်လပ်တစ်ခုလုံးမှာ ပုလင်းခွံများ၊ စွန့်ပစ်ပစ္စည်းများဖြင့် ပြည့်နေသဖြင့် အမှိုက်ပုံကြီးနှင့် တူနေသည်။ စန်တီယာဂိုနာဆား အိမ်မှ ထွက်လာသည့်အခါ၌ လူများသည် တူတူပေးနေသော သင်္ဘောမှ ဥဩသံကြောင့် မြစ်ဆိပ်သို့ အပြေးအလွှားသွားနေကြသည်။

ကွက်လပ်ထဲတွင် ဖွင့်ထားသည့်ဆိုင်မှာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တစ်ဖက်ရှိ နို့ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖြစ်သည်။ ထိုနို့ဆိုင်ထဲတွင် လူနှစ်ယောက်သည် စန်တီယာဂိုနာဆားကို သတ်ရန်အတွက် စောင့်နေကြ၏။ နို့ဆိုင်ရှင် မိန်းမကြီးဖြစ်သည့် ကလိုတီလ်ဒါအာမင်တာသည် အရက်ခြည်ထဲတွင် သူ့ကို ပထမဆုံး စတင်မြင်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ထဲ၌ စန်တီယာဂိုနာဆားသည် အလူမီနီယံသတ္တုပြားကို ဝတ်ဆင်ထားသလားဟု အောက်မေ့မိသည်။

‘သူ့ကိုကြည့်ရတာ တစ္ဆေကို ကြည့်ရသလိုပဲရှင့်’ဟု သူမက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသည်။

သူ့ကို သတ်မည့်သူများသည် သတင်းစာစက္ကူဖြင့် ပတ်ထားသည့် ဓားမြှောင်များကို ရင်ဘတ်တွင် ပိုက်ကာ ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် အိပ်နေကြသည်။

ကလိုတီလ်ဒါအာမင်တာသည် သူတို့ နိုးမည်စိုးသဖြင့် အသက်ကိုပင် ကောင်းကောင်း မရှုရဲ။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အမြှာညီအစ်ကိုများ ဖြစ်ကြသည့် ပီဒရိုနှင့် ပက်ဘလို ဗီကာရီယိုတို့ ဖြစ်၏။ သူတို့သည် အသက် ၂၄ နှစ် ရှိလေပြီ။ ရုပ်ချင်း ဆင်သည့်အတွက် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ခွဲခြားဖို့ တော်တော် ခက်သည်။

‘ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ရုပ် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖြစ်သော်လည်း စိတ်သဘောကောင်းသူများ ဖြစ်သည်’ဟု ရဲအစီရင်ခံစာတွင် ဖော်ပြထားသည်။ မူလတန်းကျောင်းမှာကတည်းက သူတို့ကို သိခဲ့သည့် ကျွန်တော်သည်လည်း ထိုအတိုင်း ရေးမည်သာ ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ မနက်က သူတို့သည် အနက်ရောင် မင်္ဂလာဝတ်စုံကို ဝတ်ထားကြသည်။ ကာရစ်ဘီယန်ဒေသအတွက် ထူထဲလွန်းပြီး ထုံးတမ်းစဉ်လာ ဆန်လွန်းနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရသည်မှာ နာရီပေါင်းများစွာ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း နေခဲ့ရသည့်အတွက် တော်တော် စိတ်ပင်ပန်းနေဟန် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့၏တာဝန်ကို ပြီးအောင် လုပ်ခဲ့ပြီးနောက် မှတ်ဆိတ်ကို ရိတ်ထားသည်။ မင်္ဂလာဆောင် မတိုင်မီကတည်းက အရက်ကို ဆက်တိုက်သောက်ခဲ့သည့်တိုင် သုံးရက်မြောက်နေ့အထိ မမူးကြသေး။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အိပ်မပျော်သောရောဂါ စွဲကပ်နေသည့် အိပ်ပျော်ရင်း ယောင်ယမ်း လမ်းလျှောက်သူများလို ဖြစ်နေကြသည်။ ကလိုတီလ်ဒါ အာမင်တာ၏ စတိုးဆိုင်ကလေးထဲတွင် ၃ နာရီမျှကြာအောင် စောင့်ဆိုင်းခဲ့ပြီးနောက် အရက်၏ ပထမ လေပြည်များနှင့်အတူ သူတို့ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ သောကြာနေ့ နောက်ပိုင်းတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် အိပ်ရခြင်း

ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောမှ ပထမဆုံး ဥဩသံနှင့်အတူ သူတို့ နိုးလာခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် စန်တီယာဂိုနာဆား အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည့်အခါတွင် သင်္ဘောမှ ဥဩသံထက် ပကတိစိတ်က သူတို့ကို နှိုးလိုက်သည်ဟု ဆိုလျှင် ပို၍ မှန်ပေလိမ့်မည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် လိပ်ထားသည့် သတင်းစာများကို ကောက်ကိုင်မိလိုက်ကြ၏။ ပီဒရိုက ဦးစွာ ထသည်။

‘ဘုရားရေ ... ဘုရား တရား ကြည်ညိုတဲ့ သူငယ်ပါကွယ်၊ နောက်မှ လုပ်ကြပါတော့လား၊’ ကလိုတီလ်ဒါအာမင်တာက ညည်းသည်။

‘အသက်ဆိုတာ မြင့်မြတ်သော ဝိညာဉ်တော်က မန်းမှုတ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းပါကွယ်’

ကလိုတီလ်ဒါအာမင်တာက မကြာခဏ ပြောတတ်သည်။ မှန်ပါသည်။ လူဆိုသည်မှာ ဘုရားသခင်က ဖန်တီးပေးထားသည့်အရာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ယာယီမျှသာ တန်ဖိုးရှိသောပစ္စည်း ဖြစ်ပါ၏။ ကလိုတီလ်ဒါအာမင်တာ၏ စကားကို ကြားသည့်အခါ အမြှာညီအစ်ကို နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာ စဉ်းစားနေကြ၏။ မတ်တတ်ထနေသူလည်း ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ မျက်လုံးသည် ကွင်းပြင်ကို ဖြတ်လာနေသော စန်တီယာဂိုနာဆားကို လိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ‘သူတို့ ကြည့်နေပုံက သနားကရုဏာသက်တဲ့ ကြည့်ပုံမျိုး’ဟု ကလိုတီလ်ဒါ အာမင်တာက ပြောသည်။ ထိုစဉ် သီလရှင်ကျောင်းတွင် စာသင်နေသည့် မိန်းကလေးများသည် မိဘမဲ့ကျောင်း ဝတ်စုံကလေးများကို ဝတ်ကာ ကွက်လပ်ထဲသို့ ထွက်လာနေကြသည်။

ပလေစီဒါလီနာရို ပြောသည်မှာ မှန်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးမှာ သင်္ဘောပေါ်မှ မဆင်းပါ။ သင်္ဘောဆိပ်တွင် အာဏာပိုင်များနှင့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားကလေးများအပြင် လူတွေ အများကြီး ရောက်နေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကို ကန်တော့ရန် ယူလာသည့် ဝမ်းနေသော ကြက်များကို ထည့်ထားသည့် ကြက်ခြင်းများမှာ နေရာအနှံ့ ပြန့်ကျဲလျက် ရှိ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ကြက်မောက်ဟင်းချိုကို ကြိုက်သဖြင့် ယူလာကြခြင်း

ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောဆိပ်တွင် ထင်းပုံကြီးကလည်း ဟည်းနေသည်။ ထင်းများကို သင်္ဘောပေါ်သို့ တင်လျှင် အနည်းဆုံး နှစ်နာရီလောက်တော့ ကြာလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် သင်္ဘောမှာ ဆိပ်ကမ်းသို့ မကပ်ပါ။ သင်္ဘောသည် နဂါးတစ်ကောင်လို တရူးရူး မှုတ်ကာ မြစ်ကွေ့မှ ပေါ်လာသည်။ ဆိုင်းအဖွဲ့က ဘွဲ့ခံ တီးသည်။ ခြင်းထဲက ကြက်များ တွန်သဖြင့် မြို့ထဲက ကြက်များကလည်း လိုက်တွန်ကြသည်။

ထိုခေတ်က ထင်းထိုး၍ မောင်းရသည့် ငါးမန်းယက်သင်္ဘောများမှာ ပျောက်ကွယ်စပြုနေလေပြီ။ ကျန်သည့် သင်္ဘောများပေါ်တွင်လည်း စန္ဒရား အတီးအမှုတ်များ၊ အထူးခန်းများ မပါတော့။ ရေဆန်ဆိုလျှင် မနည်းခုတ်နေရသည်။ သို့ရာတွင် ယခု မီးသင်္ဘောမှာ အသစ် ဖြစ်၏။ မီးခိုးခေါင်းတိုင် တစ်ခုမျှသာမက နှစ်ခု ပါသည်။ မီးခိုးခေါင်းတိုင် အလယ်တွင် ဆေးနီအရစ် ခြယ်ထားသည်။ ပဲ့ပိုင်းတွင် တပ်ထားသည့် သစ်သားလက်ကိုင်ဘီးကြောင့် ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးများနှင့် တူနေသည်။ အထက်ထပ် မာလိန်မှူးအခန်း ဘေးတွင် အဖြူရောင် သင်တိုင်း အင်္ကျီရှည်ကို ဝတ်ထားသည့် ဘုန်းတော်ကြီးသည် စပိန်လူမျိုး ဒကာများ ခြံရံ၍ လိုက်ပါလာ၏။

‘ရာသီက နာတာလူးရာသီလေ’ဟု ကျွန်တော့်ညီမ မားဂေါ့က ပြောပြသည်။ သူမ ပြောပြသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် မီးသင်္ဘောမှ ရေနွေးငွေ့များကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သဖြင့် သင်္ဘောဆိပ် ရေစပ်တွင် ရပ်နေသူများမှာ ရေတွေ စိုရွဲကုန်သည်။ ရှုခင်းမှာ ခဏမျှသာ ဖြစ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကားတိုင်သဏ္ဍာန် အချက်ပြကာ ကမ်းပေါ်ရှိ လူထုကို နှုတ်ဆက်၏။ ထို့နောက်တွင်လည်း စိတ်ပါဟန် မရှိဘဲ ကားတိုင်သဏ္ဍာန် အချက်ပြကာ ကမ်းတစ်လျှောက်မှ လူထုများကို နှုတ်ဆက်သွားသည်။ အဝေးတွင် သင်္ဘောပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ တစ်လျှောက်လုံး ကားတိုင်သဏ္ဍာန် အချက်ပြ၍ နှုတ်ဆက်သွားသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကမ်းစပ်တွင် တကြော်ကြော် တွန်နေသည့် ကြက်များသာ ကျန်တော့သည်။

စန်တီယာဂိုနာဆားအဖို့ သူ့ကို ညာသွားသည်ဟုလည်း ထင်စရာ

ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ဘုန်းတော်ကြီး ကားမင်းအာမာဒို ကျောင်းတွင် သုံးစွဲရန်အတွက် ထင်းအမြောက်အမြားကို လှူခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အမောက် ထွားထွားကြီးတွေရှိသည့် ကြက်ကြီးများကိုလည်း ယူလာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ယခုမူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် သင်္ဘောကိုပင် မရပ်၊ ဖြတ်သွား ရုံမျှသာ ဖြစ်သဖြင့် မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။ ဆိပ်ခံသမ္ဗန်ပေါ်တွင် သူနှင့်အတူရှိနေသည့် ကျွန်တော်ညီမ မားဂျေ့ကမူ ထိုစဉ်က စန်တီ ယာဂို နာဆားသည် စိတ်လက်ရွှင်ပျနေပြီး အက်စပရင် စား၍ ခေါင်းကိုက် မပျောက်သည့်တိုင် ဘုန်းတော်ကြီးအား ကြိုဆိုသည့်ပွဲတွင် ထက်ထက် သန်သန် ရှိနေသည်ဟု ဆိုသည်။

‘သူ့ကိုကြည့်ရတာ အေးတိအေးစက် မဖြစ်ပါဘူး။ မင်္ဂလာဆောင် ရင် စရိတ် ဘယ်လောက်ကုန်မလဲ ဆိုတာကိုပဲ စဉ်းစားနေတာ’ဟု ပြော သည်။ ထိုစဉ်က သူတို့နှင့်အတူရှိနေသည့် ခရစ္စတိုဘီဒိုယာက အံ့ဩစရာ ကောင်းသည့် ကိန်းဂဏန်းများကို ပြောပြသည်။ သူသည် စန်တီယာဂို နာဆား ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ မနက် ၄ နာရီလောက်အထိ သောက်စား နေခဲ့သည်။ သူသည် မိဘများ အိမ်သို့ ပြန်မသွားဘဲ အဘိုးအဘွားများ အိမ်တွင် ထိုင်၍ စကားပြောနေခဲ့သည်။ ထိုသို့ရှိနေစဉ် ဧည့်ခံစရိတ် အတွက် ကုန်ကျမည့် ငွေများကို သိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အဆိုအရ သူတို့သည် ဧည့်သည်များအတွက် ကြက်ဆင် အကောင် ၄၀၊ ဝက် ၁၁ ကောင်နှင့် အမဲ ၄ ကောင် ပေါ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ဧည့်သည်များအား ကျွေးရန် ယင်းတို့ကို ကွက်လပ်ထဲတွင် ကင်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် မင်္ဂလာ ဆောင်တွင် ခိုးခိုးသွင်းသည့် အရက်စည်ပေါင်း ၂၀၅ စည် ကုန်ပြီး ကြံ အရက်ပုလင်းပေါင်း ၂၀၀၀ တို့ကိုလည်း လူထုကို ဝေငှခဲ့သေးသည်။ ထိုမြို့ကလေးက အကြီးကျယ်ဆုံးသော ဧည့်ခံပွဲကြီးသို့ လူဆင်းရဲရော လူချမ်းသာပါ မလာရောက်သောသူဆို၍ တစ်ယောက်မျှ မရှိချေ။ စန်တီ ယာဂို နာဆားသည် အသံထွက်၍ စဉ်းစားနေလေ၏။

‘ငါ့မင်္ဂလာဆောင်ဟာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သေသည်အထိ ပြောမဆုံး ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်’ဟု ပြောမိသည်။

ကျွန်တော့်ညီမ၏ စိတ်ထဲတွင် နတ်တမန်တစ်ပါး ဖြတ်သန်း သွားသည်ဟု ထင်မိ၏။ သူမသည် ဖလော်ရာမစ်ဂွယ် ကံကောင်းပုံကို တွေးမိသည်။ သူ့ဘဝတွင် ပစ္စည်းဥစ္စာလည်း ပြည့်စုံပြီ။ ထို့ပြင် နာတာလူး ပွဲတော်ချိန်ရောက်လျှင် စန်တီယာဂိုနာဆားကိုလည်း ပိုင်ရတော့မည်။

‘စန်တီယာဂိုနာဆားလို လူမျိုးက အရှားသားကလား။ ရုပ်လည်း ချောတယ်။ စကားလည်း တည်တယ်။ အသက် ၂၁ နှစ်မှာ ကိုယ်ပိုင် လုပ်ငန်းနဲ့’ဟု ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသည်။ သူမသည် စန်တီယာဂိုနာဆား အား ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ ဖိတ်ပြီး မနက်စာ ကျွေးလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော် တို့အိမ်တွင် သူကြိုက်တတ်သည့် ပီလောပိနံ ငါးပေါင်းကြော် လုပ်တတ် သည်။ ထိုနေ့ မနက်ကလည်း အမေက အိမ်တွင် ပီလောပိနံ ငါးပေါင်းကြော် လုပ်ပါသည်။ စန်တီယာဂိုနာဆားက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံပါသည်။

‘ငါ အိမ်ပြန် အဝတ်အစားလဲပြီးရင် လာခဲ့မယ်ကွာ’ဟု ဆိုကာ လက်ပတ်နာရီ စားပွဲပေါ် မေ့ကျန်ခဲ့သည်ကို သတိရသွား၏။

‘ဘယ်နှနာရီလဲ ...’

အချိန်မှာ မနက် ၆ နာရီ ၂၅ မိနစ် ဖြစ်သည်။ စန်တီယာဂိုနာဆား သည် ခရစ္စတိုဘီဒိုယာကို လက်ဆွဲကာ ကွက်လပ်ဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။

‘နောက် ၁၅ မိနစ်လောက်အတွင်း ပြန်လာခဲ့မယ်’ဟု ကျွန်တော့် ညီမကို ပြောသည်။

ကျွန်တော့်ညီမက ငါးပေါင်းကြော် အဆင်သင့် ဖြစ်နေသဖြင့် ချက်ချင်း လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်သည်။ ခရစ္စတိုဘီဒိုယာက ...

‘မားဂျေ့က အတင်းခေါ်နေတာကလည်း တော်တော် ထူးဆန်း တယ်ကွာ။ မားဂျေ့ဟာ စန်တီယာဂို အသတ်ခံရမှာကို သိနေလို့များ မင်းတို့အိမ်မှာ ဝှက်ထားဖို့ ခေါ်သလားလို့ တစ်ခါတလေ ငါ စဉ်းစား မိတယ်’

စန်တီယာဂိုနာဆားက သူ မြင်းစီးဘောင်းဘီ သွားလဲဦးမည် ဖြစ်၍ သွားနှင့်ရန် ကျွန်တော့်ညီမကို ပြောသည်။ ခဏကြာလျှင် နွားဝယ် သွားရမည် ဖြစ်သောကြောင့် အဝတ်အစားလဲခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည်

သူ့အမေကို လက်ပြနုတ်ဆက်လေ့ရှိသည့် ထုံးစံအတိုင်း မားဂေါ့ကို လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီး ခရစ္စတိုဘီဒိုယာကို လက်ဆွဲခေါ်ကာ ကွက်လပ်ဆီ သို့ ထွက်သွားသည်။ ယင်းမှာ မားဂေါ့အနေဖြင့် စန်တီယာဂိုနာဆားကို နောက်ဆုံး မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

သင်္ဘောဆိပ်တွင် ရှိသည့် လူတော်တော်များများကလည်း သူတို့ တစ်တွေ စန်တီယာဂိုနာဆားကို သတ်တော့မည်ကို သိကြသည်။ တစ်ခါက ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပြီး အငြိမ်းစားယူသည့်အခါ ၁၁ နှစ်တိုင်တိုင် မြို့တော်ဝန် လုပ်ခဲ့သည့် ဒွန်လာဇာရီအာပွန်တီကလည်း သူ့ကို လက်ပြ နုတ်ဆက်ခဲ့သေးသည်။

‘ငါကလည်း သူ့မှာ အန္တရာယ်မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်လိုက်မိတယ် ကွာ။ ဘာကြောင့် ထင်သလဲဆိုတာကတော့ အကြောင်းရှိတာပေါ့’ဟု ကျွန်တော့် ကို ပြောပြသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး ကားမင်းအာမာဒိုကလည်း သူ့အတွက် စိတ်မပူပါ။

‘သူ ဘာမှမဖြစ်တာ မြင်ရတော့ ကြားရတဲ့ စကားတွေဟာ ကောလာဟလတွေပဲလို့ ထင်လိုက်တာပေါ့’ဟု ပြောပြသည်။

စန်တီယာဂိုနာဆားအား အန္တရာယ်ကို သတိပေးသလား၊ မပေး သလား ဆိုသည်ကိုလည်း မည်သူမျှ မစဉ်းစားကြပါ။ သူ့ကို တစ်ယောက် မဟုတ် တစ်ယောက်က သတိပေးပြီးသား ဖြစ်မည်ဟု ယူဆထားသော ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်ပြောရလျှင် သူတို့တစ်တွေ စန်တီယာဂိုနာဆားကို သတ်မည် ဟု မသိသေးသူ အနည်းငယ်ထဲတွင် ကျွန်တော့်ညီမ မားဂေါ့လည်း တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်ပါသည်။

‘ကျွန်မသာ သိရင် သူ့ကို အိမ်ကို မရအရ ခေါ်သွားမှာပေါ့’ဟု သူမက ရဲဋ္ဌာနတွင် အစစ်ခံသည်။ သူမ မသိသည်မှာ တော်တော်တော့ ဆန်းသည်။ ကျွန်တော့်အမေ မသိသည်မှာ ပို၍ပင် ဆန်းသေးသည်။ အမေသည် ဘုရားဝတ်တက် မသွားသည့်တိုင်၊ လမ်းမသို့ မထွက်သည့် တိုင် အစစ အရာရာ သူများထက် ဦး၍ သိနေတတ်သည်။ ထိုပညာ

တတ်သည်ကို ကျွန်တော်ငယ်ငယ် မနက်အစောကြီး ထ၍ ကျောင်းတက် ရသည့် အချိန်ကတည်းက သိခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က အမေသည် အသားအရေ ဖျော့တော့ကာ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် အရုဏ်၏ မှန်ပြာပြာထဲတွင် အိမ်ရှေ့ ကွက်လပ်ကို အိမ်တွင်းလုပ် တံမြက်စည်းဖြင့် လှည်းနေသည်။ ကော်ဖီ သောက်ရင်းလည်း ကျွန်တော်တို့ အိပ်ပျော်နေစဉ် လောကကြီး ဘာဖြစ် နေသည်ကို ပြောပြတတ်၏။ အမေသည် မြို့ထဲရှိ အခြားသူများ၊ အထူး သဖြင့် သူ့သက်တူရွယ်တူများနှင့် မမြင်ရသော ဆက်သွယ်ရေးကြိုးများ ရှိနေ လေရောသလားဟုပင် ထင်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း အဖြစ် အပျက်များကို ကြိုတင်၍ ပြောတတ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အံ့သြကြရ သည်။ ထိုသို့သော အသိမျိုးမှာ အကြားအမြင်ရမှ သိနိုင်သည့် အသိမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့မနက်ကမူ မနက်လင်းအားကြီး ၃ နာရီ လောက်က စ၍ သန္ဓေတည်နေသော ထိုအဖြစ်ဆိုးကို မသိခဲ့ပေ။ အမေ သည် ခြံထဲတွင် တံမြက်လှည်းပြီးသွား၏။ ကျွန်တော့်ညီမ မားဂျေက ဘုန်းတော်ကြီးကို ကြိုရန် ထွက်လာသည့်အခါ၌ အမေသည် ငါးပေါင်း ကြော် ကြော်ရန် ပီလောပီနံ့ဥများကို ထောင်းနေသည်။ ထိုနေ့အကြောင်း ကို သတိရတိုင်း 'အဲဒီတုန်းက ကြက်တွန်သံတွေကို ကြားရတယ်'ဟု ပြောတတ်သည်။ အမေသည် အဝေးမှ ကြက်တွန်သံများနှင့် ဘုန်းတော် ကြီး ရောက်လာခြင်းကို ဘယ်တော့မျှ ဆက်စပ်၍ စဉ်းစားလေ့ မရှိပါ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ကြက်များသည် မင်္ဂလာဆောင်တွင် မလိုတော့သဖြင့် ကျန်နေသည့် ကြက်များဟု ထင်နေပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ မြို့လယ်ကွက်လပ်နှင့် တော်တော်ဝေးပြီး မြစ်ကမ်းက သရက်တောထဲတွင် ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ညီမ မားဂျေသည် ကမ်းနားအတိုင်း သင်္ဘောဆိပ်ဆီသို့ ခြေကျင်လျှောက်သွားသည်။ လူများ မှာ ဘုန်းတော်ကြီး ကြွလာမည့်ကိစ္စကြောင့် တခြား ဘာသတင်းကိုမျှ စိတ်မဝင်စားနိုင်။ ဘုရား၏ဆေးဝါးကို ရရန် လူမမာများကို သယ်လာပြီး မုခ်ဝတွင် ချထားကြသည်။ မိန်းမများက ကြက်ဆင်များ၊ ဝက်ပေါက် ကလေးများ၊ အခြား စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ယူလာကြသည်။ တစ်ဖက်